U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **A. H.,** proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud,** se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 62 A 147/2017 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018, č. j. 62 A 147/2017 - 20, kterým došlo ke spojení věcí týkajících se jeho žalob proti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 As 63/2017 - 11, ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 128/2017 - 8, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 115/2017 - 10, ze dne 17. 5. 2017, č. j. 5 As 127/2017 - 8, ze dne 18. 5. 2017, č. j. 4 As 91/2017 - 11, ze dne 11. 7. 2017, č. j. 8 As 134/2017 – 9, a ze dne 4. 7. 2017, č. j. 6 As 195/2017 - 9, ke společnému projednání pod sp. zn. 62 A 147/2017, a tyto žaloby byly daným usnesením odmítnuty, neboť v uvedené věci nebyla dána pravomoc krajského soudu rozhodnout vzhledem k tomu, že správními žalobami byla napadena rozhodnutí soudu, nikoliv správního orgánu. Takové soudní rozhodnutí tedy není a nemůže být rozhodováním správního orgánu v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto se proti němu nelze bránit žalobou ve správním soudnictví dle § 65 a násl. s. ř. s. Jelikož se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako orgánu soudní moci v rámci výkonu soudnictví, nemohl se krajský soud těmito návrhy zabývat a odmítl je jako nepřípustné podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s.

[2] Stěžovatel podal proti uvedenému rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost, kterou formálně rozdělil do více podání týkajících se každé z věcí spojených krajským soudem. Věc je vedena Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 149/2018. V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že ve věci nejednali „zákonní úředníci“, a to z toho důvodu, že shora uvedené usnesení dle jeho názoru vydal nepříslušný „úřad“, kterým měl být Krajský soud v Brně. Dále stěžovatel uvádí, že nebyly splněny podmínky řízení pro vydání

napadeného usnesení krajského soudu, neboť v něm údajně došlo k záměně účastníka řízení a žalované věci, což nekorespondovalo s označením v podané žalobě. Stěžovatel dále uvádí, že nedostal příležitost vyjádřit se ke složení senátu. Brojí také proti poučení uvedenému v závěru usnesení, neboť podle jeho názoru proti němu nelze podat kasační stížnost, ale pouze odvolání. Zároveň stěžovatel v kasační stížnosti vznesl námitku podjatosti vůči všem členům senátu krajského soudu, neboť dle jeho názoru bylo usnesení „tajného soudu" z výše uvedených důvodů úmyslně nesprávné a tedy nezákonné.

[3] Nejvyšší správní soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá podání, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 - 11, zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatele v usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 – 7, stěžovatel je *„ (...) opět veden snahou vést „spor pro spor" (...) - stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a kasační stížnost (...) je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong" mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám)"*.

[4] V evidenci zdejšího soudu jsou vedeny ke dni podání této kasační stížnosti řádově stovky spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho návrhům nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[5] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ani k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, neboť nepochybuje o tom, že výše uvedený bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

pokračování

[6] V již citovaném usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 – 7, Nejvyšší správní soud v daném ohledu dále konstatoval:

„Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

Obdobný postup již opakovaně zvolil – byť vůči jinému stěžovateli – i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 Aps 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by daného stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznav, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS, nověji a přímo ve vztahu k sériovým a stereotypním podáním srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 -16.“

[7] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud i nyní posuzovanou kasační stížnost stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[8] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu